

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΟΘΗΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἑτησίᾳ δρ. Ν. 8 » » ἑξαμ. » » 5 » ταῖς ἐπαρχ. ἑτησίᾳ » » 10 » » ἑξαμ. » » 6. » τῶ ἑξωτερ. ἑτησίᾳ φρ. 15.	Αἱ Ῥοσίδες Παρθῖνοι ἢ σιγαλαὶ τῶν Μηδενιστοῦτων. — Βικτωριανὸς Σαρδού. (συνέχεια) — Ποικίλα. — Γνωστοποιήσεις. — Δύσις Αἰνίγματος. Αἰνίγμα.	Ἐν Ἀθήναις ... .. λεπτά 10; » ταῖς ἐπαρχίαις .. » 15. » τῶ ἑξωτερικῶ ... » 25. Φύλλα προηγούμενα » 50.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΠΡ. ΓΚΗΦ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Φορευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Ζουλοῦς ἐκστρατεία τῶν Ἀγγλων.

ΑΙ ΡΩΣΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Η ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΑΕΝΙΣΤΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΚΥΑΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Αἱ δύο νεάνιδες, ἔβησαν εἰς τὴν κρηπίδα τοῦ ποταμοῦ, ὅπου εἰς τὴν γωνίαν τῆς γεφύρας εὔρον περιμένον τὸ ὑπὸ τοῦ Φαίδωρου ὀδηγούμενον ἔλκηθρον.

Ἡ Βάνδα ἐπήδησε πρώτη ἐπὶ τοῦ ἐλαφροῦ καὶ κομπῶ ἔλκῃθρου καὶ ἤρπασε τοὺς χαλινούς. Ἡ Κατία ἐκάθισε παρ' αὐτῆς.

Κατὰ διαταγὴν τῆς περιγυπῆσης ὁ Φαίδωρος ἀνῆλθεν ὀπισθεν, ὁ δὲ ἵππος—εὐκίνητον τέκνον τῶν στεππῶν—ὤρμησεν ὡς βέλος ταχύς.

Ἐτο ὠραία χειμερινὴ νύξ, ἐκ τῶν πολικῶν ἐκείνων, καθ' ἃς ἡ σελήνη λάμπει διαυγῆς καὶ παγετώδης, καθ' ἃς οἱ ἀστέραι σπινθηροβολοῦσι, καθ' ἃς ἡ ἀποκρυσταλλωμένη χιών ἀντανακλᾷ τὸ φῶς ὡς λεῖον μάραρον. Τὸ ψυχρὸς ἦτο σφοδρότατον, ἀλλ' ἡ ἐμφυχοῦσα τὴν Βάνδαν ἐσωτερικὴ θερμότης καθίστα αὐτὴν ἀναίσθητον εἰς τὴν ὑπερβόρειον ἐκείνην θερμοκρασίαν.

Οὐδὲ βλέμμα κατεδέχθη αὐτὴ νὰ ρίψῃ ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς βαβυλωνίου εἰκόνας, ἦν παρίστα ἡ Πετρούπολις ὑπὸ τὰς κυανὰς ἀκτῖνας τῆς χειμερινῆς ἐκείνης σελήνης.

Ἀπέναντι αὐτῆς, ἐπὶ τῆς νήσου τοῦ Βασιλείου ἀνυψοῦντο τὸ χρηματιστήριον καὶ αἱ μεγάλοι οἰκοδομαὶ τοῦ Τελωνείου καὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Εἰς τὸ βάθος τῆς ἰχνογραφίας ἡ πένθιμος σκιὰ τοῦ φρουρίου, ὑπερθεν τῆς ὁποίας διεκρίνετο ὁ θόλος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου.

Ἐντευθεν τοῦ ποταμοῦ ἐφαίνετο γωνία τις τοῦ χειμερινοῦ ἀνακτόρου, ἡ στήλη τοῦ Ἀλεξάνδρου μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ἀγγέλου, τὸ μέγαρον τοῦ Ναυαρχείου, καὶ ἡ γιγάντιος οἰκοδομὴ τοῦ ἁγίου Ἰσαάκ, μετὰ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ κωδωνοστασίων, τῆς ἐκ κίονων τιάραις του καὶ τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ θόλου... Καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν οἰκοδομῶν τούτων στιβάδες χιόνος, παραμορφοῦσαι τὴν ἀρχιτεκτονικὴν.

Ὁ εὐρίνωτος ποταμὸς εἶχεν ὄψιν λευκῆς πεδιάδος. Τῆδε κἀκέισε, λέμβοι διεχειμάζον, πλαισιωμένοι οὕτως εἰπεῖν ἐντός τῶν πάγων... Ἐφαίνετο πόλις πεπηγυῖα διὰ παντός.

Τὸ ἔλκηθρον τῆς Βάνδας ὠλίσθησεν ταχὺ ἐπὶ τοῦ Νεῦα, ὁμοίου πρὸς ἀρτη-

ρίαν,—διότι τὸν χειμῶνα ὁ Νεῦας εἶναι δεύτερον Νέβσκη.

Ὁ πάγος ἔτριζεν ὑπὸ τὸ ἔλκηθρον, ὥστε κρύσταλλον κοπτόμενον ὑπὸ ἀδάμαντος.

Ἐξηπλωμένη ἐπ' αὐτοῦ ἡ Βάνδα ἐκράτει τοὺς χαλινούς· εἰς τὰς νευρώδεις χεῖράς, τῆς διότι ὁ ἵππος εἶχεν ἀνάγκην νὰ κρατῆται μάλλον ἢ νὰ παρορμᾶται ἔτρεχε δὲ ἐπὶ τοῦ πεπηγότος ποταμοῦ, ὡς ἐπὶ τῆς καλλίστης τῶν ἀμαξιτῶν ὁδῶν. Ὁ πάγος ἐσπινθηροβόλει ἐπὶ τοῖς σιδηρώνυχας πόδας του. Ὁ ἀτμός ἐξήρχετο ἄφρονος τῶν ρωθῶνων του. Τὸ σῶμά του ἐφαίνετο διὰ νεφέλης περιβεβλημένον, ἡ δὲ οὐρὰ του εὐκίνητος ἐπλησσε τὰ νῶτά του.

—Γιὰ! γιὰ! ἔλεγε χαμηλῆ τῆ φωνῆ φωνῆ ἐνίοτε ἡ Βάνδα, ὅπως ὑποστράξῃ καὶ συνέχῃ συνάμα τον δρόμον του.

Ἀφίχθεῖσα εἰς τὴν ἄκραν τῆς νήσου τοῦ Βασιλείου, κατέλιπε τὴν ὁδὸν τοῦ ποταμοῦ, διήλθε δενδροστοιχίαν τινα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰς ἐλικοειδεῖς ὁδοὺς τῆς νήσου.

Ἐστῆσεν ἀπέναντι ὑψηλοῦ ὄρους καὶ εὐρείας οἰκίας, ἐξ ἐκείνων, ἃς ἡ κερδοσκοπία οἰκοδομεῖ νῦν ἐν Πετρούπολει. Ἡ Κατία κατῆλθε τοῦ ἔλκῃθρου.

—Δὲν θὰ βραδύνω, εἶπεν αὐτῆ γαλλιστί. Θὰ ἦμαι ἐκεῖ κατὰ τὰς δύο, ἢ τὰς δύο καὶ ἡμίσειαν τὸ βραδύτερον.

Καὶ ὁ ἵππος ἀνεχώρησε καλπάζων.

Μετὰ πέντε λεπτά, ἡ Βάνδα ἐκράτησεν αὐτὴν τὸν ἵππον, καὶ ρίψασα τὰ ἡνία εἰς τὸν Φαίδωρον κατῆλθε.

—Ἐδῶ θὰ μὲ περιμένῃς! διέταξεν αὐτόν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἔρημον στενωπόν.

Κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, διεκρίνετο ἀνθρωπίνην μορφήν ὑπὸ τινα θύραν κρυπτομένην. Ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ἦτο περιτετυλιγμένος ἄγρι κεφαλῆς διὰ μεγάλης διφθέραις. Ἀίσθημά τι ἀνησυχίας τὴν κατέλαβεν. Ἀλλὰ συγχρόνως ἔφθασεν εἰς τινα οἰκίαν, ἦν ἀνεγνώρισεν. Ἀνθρωπὸς τις ὁμοιάζων πρὸς θυρωρὸν πλησιάζας εἶπεν αὐτῆ:

—Ῥωσσία.

Ἡ νεάνις ἀπήντησεν:

—Ἐλευθερία.

Τότε ὁ φαινόμενος θυρωρὸς ὤθησε θύραν τινα, ἣτις ἠνεόχθη. Βίσθήγαγε δὲ τὴν Βάνδαν εἰς χαμηλὴν τινα αἰθουσαν, ὅπου εἰς τὸ φῶς κλεπτοφαναρίου ἡ νεάνις ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν του.

—Ἄ! εἶσαι σὺ Κλήμη! εἶπεν εἰς τὸν φαινόμενον θυρωρὸν. Καθ' ἣν στιγμήν εἰσηρχάμην μοι ἐφάνη ὅτι εἶδον ἐν τῇ σκιᾷ τῆς παρακειμένης θύρας ἄνθρωπον κατασκοπεύοντα.

—Ἴσως κατεμηνύθη ἡ οἰκία, εἶπεν ὁ Κλήμης ἠσύχως. Ἀλλὰ δὲν φροντί-

ζομεν περὶ τούτου. Ματαίως θὰ τὴν περικυκλώσωσιν, οὐδὲν θὰ εὔρωσι.

—Ἐγὼ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν σύνεσίν σου, εἶπεν ἡ Βάνδα. Βάδιζε ἐμπρὸς καὶ σὲ ἀκολουθῶ.

Διήλθον πολλὰς εὐρείας αἰθούσας, δλίγιστα ἐχούσας τὰ ἐπιπλα. Τὰ βήματα αὐτῶν ἤχουν πενθίμως ἐν τῇ ἀπολύτῳ ἐκείνῃ σιωπῇ. Ἡ οἰκία αὐτῆ ἦτο προφανῶς ἀκατοικήτος.

—Τίποτε νέον ἐκ τῆς Ἀστυνομίας; εἶπεν ἡ Βάνδα.

—Ὅχι.

—Θὰ ἐνεργήσωσι συλλήψεις. Δυσπιστεῖτε.

Εἶχον φθάσει εἰς τινα μικρὸν διάδρομον.

Ἐστῆσαν ἀπέναντι θύρας ἀνοιγομένης εἰς ὑπόγειον, ὅπου εὕρισκοντο πίθοι καὶ μέγα τι κιβώτιον. Ὁ Κλήμης ἀνέτρεψε τὸ κιβώτιον καὶ ἐπίσειν ἐλαττήριον εὕρισκόμενον ὀπισθεν αὐτοῦ. Θύρα, ἣς τὴν ὑπαρξίν οὐδεὶς θὰ ἐφαντάζετο ποτε, ἠνεόχθη εἰς τὸν τοῖχον καὶ κλίμαξ ἐφάνη.

Ὁ Κλήμης κατῆλθε πρῶτος, ἡ Βάνδα τὸν ἠκολούθησε. Ἡ κλίμαξ ἦτο λίαν στενὴ καὶ χονδροειδής. Κατελθόντες εἰς τὸ βάθος εὕρεθησαν ἐν τινι ὑπογείῳ ὑγρῷ καὶ λίαν χαμηλῷ. Ἡ Βάνδα ἤκουσε κρότον κανονικῶς ἐπαναλαμβανόμενον, ὡς κρότον μηχανῆς.

—Τί εἶναι αὐτό; ἠρώτησε.

—Τώρα θὰ ἴδῃς ἀπῆντησεν ὁ Κλήμης.

III

Τὸ συνέδριον τῶν πέντε

Ἐν τινι ὑπογείῳ αἰθούσῃ, ἄνευ χρωμάτων ἢ χρωμάτων, περὶ τράπεζαν πλήρη ἐγγράφων, φυλλαδίων καὶ ἐπιστολῶν, πέντε ἄνδρες συνδιελέγοντο ἀφελῶς περὶ μεγάλων πραγμάτων.

Ἦσαν ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου.

Ἀπετῆλουν τὸ ὑπέρτατον συμβούλιον μυστικῆς ἐταιρίας, ἐκ πεντακοσίων μελῶν, ἀπάνταν πλουσίων καὶ ὧν τὸ πλεῖστον ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν.

Βίσερχομενός τις ἐν τῇ ἐταιρίᾳ ταύτῃ, ἔπρεπε νὰ ἀφιέρωσῃ εἰς αὐτὴν ἑαυτόν, τὴν θέλησίν του, τὰ αἰσθημάτα του, τὴν θέσιν του, τὴν περιουσίαν του, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του. Ὄφειλεν ὑποταγῆν τυφλῆν, ἀπόλυτον. Πᾶσα πράξις αὐτοῦ καὶ πᾶσα σκέψις ἔπρεπε νὰ τεῖνῃ πρὸς ἓνα καὶ μόνον σκοπόν: τὴν χειραφέτησιν τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ καὶ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως.

Τὰ πεντακόσια ταῦτα μέλη, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, διότι αἱ γυναῖκες ἦσαν δεκτικαὶ ἐν τῇ ἐταιρίᾳ ὡς θερμότεραι, τολμηρότεραι καὶ λογικώτεραι ἔτι τῶν ἀνδρῶν, ἦσαν ἀληθεῖς ἀπόστολοι.

Οἱ πεντακάσιοι οὗτοι ἐργάται τῆς ιδέας ὄφειλον, ἕκαστος κατὰ τὰ μέσα του, νὰ γίνῃ κέντρον ομάδος τινος ἀποστόλων.

Ὅπως διαφεύγῃσι τὴν ἀστυνομικὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ κατοσκοπεῖαν, οὐδέποτε συνήρχοντο ἐν γενικῇ συνελύσει, οὐδ' ἐν εἰδικῇ. Οὔτε τοὺς ἀρχηγούς αὐτῶν ἐγίνωσκον, οὔτε τὸν ὄργανισμὸν τῆς ἐταιρίας. Δύο τῶν μελῶν ἐμύθου αὐτοῦ, καὶ τὰ δύο ταῦτα μέλη μόνον ἐγίνωσκον. Ἀγνοοῦντες τὰ πάντα, οὐδὲν ἠδύναντο ν' ἀνακαλύψωσιν τὰς διαταγὰς ἐλάμβανον παρὰ τῶν μυστάντων αὐτοῦ, εἰς ἃς ὑπῆκουον χωρὶς νὰ ἐρευνησῶσι πότεν προήρχοντο. Ὑπῆκουον ἀφελῶς ἄνευ στόμου, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐξωτερικῆς ἐξάφνης.

Ἡ ἐξάφνης ὅμως ἦτο ἐσωτερικὴ, μεγίστη, ἐθέρμαινε τὰ στήθη των, ἐβράζεν ἐν τῇ καρδίᾳ των, ἐξωτερικεύετο δὲ δι' ἀπαύστου ἐνεργητικότητος, δι' ἀπεριορίστου ἀφοσιώσεως, δι' ἠρωϊσμοῦ, οἷον μόναι αἱ περίοδοι τῶν κοινωνικῶν μεταμορφώσεων δύνανται νὰ γεννησῶσι. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ γέννησις τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ μεταρρυθμίσις καὶ ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις. Αἱ μεγάλαι ἀδικίαι γεννῶσι τοὺς μεγάλους δικαστάς. Τὰ ὑπερβολικὰ παθήματα γεννῶσι τοὺς ἐκδικητάς, τὰ κακουργήματα τοῦ δεσποτισμοῦ ἐξεγείρουσι τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ.

Σήμερον ἡ Ρωσσία, ἡμιθάρβαρος καὶ ἡμιπολιτισμένος, ἔχει τὰ ἐλαττώματα τῶν δύο τούτων κοινωνικῶν καταστάσεων.

«Ἡ Ρωσσία-ψεύδος, λέγει ὁ Χέρτζεν, ἡ Ρωσσία-χολέρα ἀρχεται ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ κατέρχεται ἀπὸ στρατιώτου εἰς στρατιώτην, ἀπὸ γραφέως εἰς γραφέα, ἄχρι τοῦ τελευταίου ἀκολούθου τῶν ἐν τῇ ἀπωτέρᾳ ἐπαρχίᾳ τῆς αὐτοκρατορίας ἀστυνομικῶν πρακτόρων. Οὕτως ἀνελλίσσεται καὶ ἀποκτᾷ ἀνὰ πάντα βαθμὸν, ὡς ἐν τοῖς κύκλοις τοῦ ἄδου τοῦ δάντου, νέαν ἰσχύον ἐν τῷ κακῷ, νέαν μεγαλητέραν ἔντασιν διαφθορᾶς καὶ τυραννίας. Ζῶσα πυραμὶς ἐγκλημάτων, καταχρήσεων, βιαιῶν καὶ ἀδικῶν φορολογιῶν, ἀστυνομικῶν ράβδων, διοικητῶν γερμανῶν, ἄνευ καρδίας καὶ πάντοτε πειναλέων, δικαστῶν ἀμαθῶν καὶ πάντοτε ὀνοθαυρῶν, ἀριστοκρατῶν πάντοτε θεραπόντων... καὶ ταῦτα πάντα συνδεόμενα διὰ τῆς συνοχῆς, διὰ τῆς διανομῆς τῶν λαφύρων, καὶ ἐπὶ τέλος ὑποστηριζόμενα ὑπὸ ἑξακοσίων χιλιάδων λογχῶν.»

Τὸ ἀντίθετον τῆς ἐπισήμου Ρωσσίας στρατόπεδον ἀπετελεῖτο χθὲς ἐτι ἐξ ὀλιγίστων ἀνδρῶν, οἵτινες ἀφῆρουν ἀπ' αὐτῆς τὸ προσωπεῖον, τὴν κατεπολέμουν, τὴν ὑπέσκαπτον. Σήμερον οἱ ὀλί-

γοῖσι ἐκεῖνοι ἄνδρες ἐγένοντο λεγεῶν.

Ἡρωϊκοὶ παλαισταί, βλέπουσιν ἑαυτοὺς βασιζομένους, συρομένους εἰς τὰς εἰρκτάς, ἐξοριζομένους εἰς Σιβηρίαν, καταδικαζομένους εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἦτοι εἰς τὸν θάνατον,—καὶ ὅμως ἀποδέχονται προθύμως τὸ μαρτύριον τοῦτο, ἐξακολουθοῦσι τὴν σκοτεινὴν καὶ ἄνισον ταύτην πάλιν, ἀγνοοῦντες ὅποιον θὰ ἦναι τὸ τέλος τῆς, ὅπως ἐξασφαλίσωσιν, ἐν μέλλοντι ἴσως μεμακρυσμένῳ ἔτι, τὴν χειραφέτησιν τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, τὸν θρίαμβον τῶν δημοκρατικῶν ιδεῶν...

Τὰ πέντε περὶ τὴν τράπεζαν πρόσωπα ἀποτελοῦσι τὸ διάσημον ἐπαναστατικὸν κομιτάτον, ὅπερ πολλὰς διὰ τῶν ἀποφάσεων του διέσπειρε τὸν τρόμον ἐν τῷ ἐπισήμῳ στρατοπέδῳ.

Ἐχουσιν οἱ πέντε οὗτοι ἄνδρες τὴν ὄψιν ἀγρίαν, τὸ βλέμμα αἰμοδιφές; φέρουσιν ἐμβλήματα ἐμποιοῦντα τρόμον;

Ὅχι. Ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν ἀναγινώσκειται ἡ ἡρεμὸς σταθερότης, ἡ εὐγένεια τῶν οἰσθημάτων.

Ἄλλὰ, ποῖοι εἶναι οἱ πέντε οὗτοι φοβεροὶ ἄνδρες;

Τὰ μέλη τοῦ ὑπερτάτου τούτου συμβουλίου εἶναι ἄνδρες σημαντικοί, ἔχοντες ἐν τῇ διοικήσει, τῷ πανεπιστημείῳ, τῷ κλήρῳ, τῷ στρατῷ καὶ τῇ δημοσιογραφίᾳ, μεγίστην ἐπιρροήν.

Ὁ Ἀνδρέας Πλαδέβσκις εἶναι ἀπόγονος εὐγενοῦς πολωνικῆς οἰκογενείας. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1862, εἶδε φονευθέντας παρ' αὐτῷ τὸν πατέρα του καὶ τοὺς ἀδελφούς του. Τρέφει ἄσπονδον μῖσος κατὰ τῶν δολοφόνων τῆς πατρίδος του. Καὶ ὅμως κατέχει σπουδαίαν θέσιν ἐν τῇ ρωσικῇ κυβερνήσει. Ἐδέχθη αὐτὴν, ὅπως εἰσέληθ' εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου καὶ ἐξασφαλίσῃ οὕτω τὴν ἐκδικησὶν του. Ἐχει τὴν ζέσιν, τὴν ὀρμητικότητά, τὴν ρωμαντικὴν ἀταραξίαν, αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὰ τέκνα τῆς Πολωνίας. Αὐτὸς συνέλαβε τὴν ιδέαν τῆς μυστικῆς ταύτης ἐταιρίας, καὶ συνήθροισε τὰ πρῶτα αὐτῆς στοιχεῖα. Ἐχει μέγας ὑποστηρίξεις ἐν τῇ Αὐλῇ, αἵτινες τὸν προφυλάττουσι κατὰ πάσης ὑποψίας.

Ὁ Περικλῆς Πολούτκιν, ἐπιστήμων διακεκριμένος, εἶναι καθηγητῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Ἀνῆκει διὰ πολλοὺς λόγους εἰς τὴν νέαν φιλοσοφικὴν σχολήν. Ἡ μελέτη τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ πόρισμα τοῦτο: ὅτι δηλὰ δη ἡ κοινωνικὴ τάξις, ἡ βασιζομένη ἐπὶ τῆς καταπίεσεως, εἶνε τάξις ψευδῆς, κυφοροῦσα ἀναγκαίως πᾶσαν διαφθοράν, πᾶσαν ἀποπλάνησιν, πᾶσαν ἀθλιότητα: ὅτι ἡ κανονικὴ κοινωνικὴ τάξις δεῖν νὰ ἦναι εἰς ἁρμονίαν πρὸς τὴν ἀν-

θρωπίνην φύσιν, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς ἕκαστον ἄτομον τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν αὐτοῦ δυνάμεων.

Τοῦτο εἶναι τὸ θέμα σπουδαίου συγγράμματός του ὀνομαζομένου: *Οἱ νέοι νόμοι*. Ἐτερον βιβλίον, ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν ὑπὸ τὸν τίτλον: *Ἰσοπέδωσις*, ὑποσκάπτει δι' ἀκαταμαχίτου λογικῆς τὰς πολυαριθμοὺς φιλοσοφικὰς πλάνας τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος τῶν φώτων.

Ὁ Σωφρόνιος Κομῶφ εἶναι δριμύς δημοσιογράφος, δυνάμεως οὐχὶ κοινῆς. Οὗτος εἶναι ὁ συντάκτης τῆς *Μυστικῆς Ἐφημερίδος*.

Ὁ Κωνσταντῖνος Ναρκιλέφ, ἀρχιμανδρίτης, κατέχων ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ ὑψηλὴν θέσιν. Μοναχὸς καὶ ἱερεὺς, ἐγένετο χάρις εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ νοημοσύνην ἠγούμενος σπουδαίου κοινοβίου. Γνωρίζει ἅπαντα τὰ ἐλαττώματα τοῦ κλήρου, καταστάνας ἤδη μισητοῦ διὰ τὴν πλεονεξίαν του καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἣν ποιεῖται τῶν προλήψεων καὶ τῆς ἀμαθείας τοῦ λαοῦ. Ὁ Κωνσταντῖνος Ναρκιλέφ ὡς ἀρχιμανδρίτης ἀπολαύει μεγάλης ὑπολήψεως, τὴν δὲ ἐπίσης μεγάλην αὐτοῦ περιουσίαν ἀφιερῶ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀναγεννήσεως. Εὐρίσκει δίκαιον νὰ χρησιμοποίησιν εἰς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ τὰ χρήματα, ἅτινα ἀφθονα παρέχουσιν αὐτῷ αἱ προλήψεις.

Ὁ πέμπτος, πρόσωπον λίαν σοβαρὸν, ἐφαίνεται ὁ πρόεδρος τῆς συνελύσεως καὶ ἔνεκα τῆς ἡλικίας του καὶ ἔνεκα τοῦ κύρους τῶν λόγων του. Ἦτο ὁ Βολδεμῆρος Σιλίνος. Ἠλικίας 75 ἐτῶν, ἦτο ἀρχαῖος παλαιστής. Εἴκοσι δύο ἐτῶν, εἶχε λάβει μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1825. Τριάκοντα ἔτη διήλθεν ἐν Σιβηρίᾳ. Κατὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν τοῦ Ἀλεξάνδρου, χάρις εἰς τὴν δοθείσαν τότε ἄμνηστειαν, ἠδυνήθη νὰ ἐπανεῖλθ' εἰς Πετροῦπολιν, ἀλλὰ καὶ τοι παρήλθον εἴκοσι ἔτη ἔκτοτε δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ νὰ συνομοτῇ. Πρίγγιψ καὶ συγγενῆς τῶν Ρομανῶφ, ἔλεγεν ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα, ὅπως ἐξαγνίσῃ τὸ προπατορικὸν αὐτοῦ ἁμάρτημα.

Ὑπῆρχον παρὰ τὴν τράπεζαν ταύτην δύο ἐτι θέσεις κεναί. Ἡ μία ἦτο ἡ τοῦ Μιχαὴλ Φεδερώφ, ὅστις ἐκ Γενεύης διεύθυνε τὰ τῆς ἐταιρίας. Ἡ ἄλλη ἀνωτέρου τινὸς ἀξιοματικοῦ τοῦ στρατοῦ, εὐρισκομένου τότε ἐν Τουρκίᾳ.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΒΙΚΤΩΡΙΑΝΟΣ ΞΑΡΔΟΥ

Καταβεβλημένος υπό τῆς αποτυχίας ὁ Ξαρδού, δὲν ἀπεθαρρύνθη. Οὐχ ἤπτον ἐγκατέλιπε τὴν τραγωδίαν, ἣν εἰς τὰς χεῖράς του κατέτρεχε, φαίνεται, βάσκανος, ἀδάρατος δύναμις, καὶ βοηθούμενος πάντοτε ὑπὸ τῆς ἐπιμιξίας τοῦ καθολικισμοῦ καὶ τοῦ μωθανισμοῦ, συνέγραψεν ἕν δράμα, *Τὸ καπηλεῖον τῶν φοιτητῶν*.

Ὁ Κάμιλλος Λουσέ, ὁ συγγραφεὺς τῆς *Duble Ménage* καὶ τῆς *Considération*, ἀντὶ ὀλίγου κόπου ἀναρριχηθεὶς μέχρι τῆς Γραμματείας τῆς Ἀκαδημίας τῆς Γαλλίας καὶ προσφιλεὶς μάλιστα ἔνεκα τῶν προτερημάτων τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς του, ἡ ἔνεκα τῶν προϊόντων τοῦ μετρίου αὐτοῦ πνεύματος, ἦτο τότε διευθυντὴς τῶν Θεάτρων παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ οἴκου. Ἐγνώρισε τὸν Ξαρδού καὶ ἔμαθε τὰ περὶ τοῦ δράματός του, ἐσύστησε δὲ τὸ δράμα πρὸς τοὺς Ἀλφόνσον Ῥοαγὲ καὶ Γουστάβον Βαέζ, τοὺς ἀχωρίστους συντρόφους τοῦ Μελοδράματος, οἵτινες εἶχον ἀναλάβει τὴν ἐργολαβίαν τοῦ Ὀδείου.

Ἡ σύστασις ἦτο καλή, ἀλλὰ τὸ δράμα ἦτο κακόν.

Τὸ *Καπηλεῖον* ἀνεβιβάσθη ὑπὸ τῶν ἐργολάβων μετὰ σπουδῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐσυρίχθη ὑπὸ τοῦ κοινού, μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ μείζονος ἔτι σπουδῆς.

**

Ἐάν ποτε αἱ ὀλίγαι αὐταὶ γραμματικὴν τύχῳ ὑπὸ τὰ ὄμματά τινος τῶν νεανίων ἐκείνων, ὅσοι θορυβοῦσιν εἰς τὰς δημοσίας ὁδοὺς κατὰ τῆς κυβερνήσεως, ἥτις δὲν παρέχει αὐτοῖς προστασίαν, ἢ κατὰ τῶν κεφαλαίουχων, διότι δὲν προστατεύουσι διὰ τῶν χρημάτων τῶν τὸν δραματικὸν αὐτῶν οἶστρον, καὶ καταρῶνται τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐγεννήθησαν ἀλλαγῶν καὶ ὄχι ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου ἡ ἀνέκδοτος αὐτῶν κωμωδία ἤθελε τοῖς παράσχει καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον, παρακαλοῦνται οὗτοι νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἀνάγνωσιν, ὅπως λάβωσι κατόπιν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ζωὴ ἐνὸς τῶν περιφημοτέρων συγγραφέων δραματικῶν συγγραφέων τῆς Γαλλίας ὑπῆρξεν ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη—μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ *Καπηλεῖου*—καὶ Ὀδύσεια συνάμα καὶ Ἰλιάς.

Ἦναγκάσθη νὰ παλαίσῃ ὄχι μόνον πρὸς τὴν πενίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν φιλολογικὴν ἔκπτωσιν, ἥτις ἐπῆλθε κατ' αὐτοῦ μετὰ τὴν πρώτην ἀποτυχίαν. Καὶ ὁ Τοῦρκος ἐντούτοις ἀνεχώρει. Ὁ Ξαρδού τῷ παρέδιδε μαθήματα, ἀλλὰ

χωρὶς νὰ ἔχη παροῦσαν τὴν κεφαλὴν του! Οὕτως ὥστε, καθὰ τοῦλάχιστον διηγείται εἰς τῶν ἐπιστηθίων φίλων τοῦ Ξαρδού, ὁ Ἰσλαμίτης ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Βόσποδον, πεπεισμένος ὅτι οἱ ἀπόστολοι ἐφιλοξενήθησαν εἰς Νορβηγίαν ὑπὸ τῆς βασιλείας Οὐλφρας, καὶ ὅτι ὁ μέγιστος τῶν ἐν Εὐρώπῃ φιλοσόφων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἦτο εἰς ἔμπορος ἀλεξιβροχιῶν!

**

Ὁ Ξαρδού εἶχεν ἀνάγκην νὰ ζήσῃ προπάντων.

Ἐζήτησεν ἐργασίαν ἀπὸ τὸν Διδότον, ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπιχειροῦντα νέαν ἐκδοσιν τῆς περιφήμου *Παγκοσμίου Βιογραφίας*.

Ὁ Διδότος ἐκτιμῶν τὸν Ξαρδού μᾶλλον ὡς ἱατρόν, ἢ ὡς ἄνθρωπον γραμμάτων (φαντάσθητε!) τῷ ἀνέθηκε νὰ συγγράψῃ ἕν ἄρθρον περὶ τοῦ Καρδάνου, περιφήμου ἱατροῦ τοῦ 15. αἰῶνος, ἀφῆσαντος μίαν τῶν τριῶν αὐτοβιογραφιῶν, αἵτινες εἶναι περιβόητοι διὰ τὴν κινικὴν εὐλικρίνειαν, μεθ' ἧς ἐγράφησαν. Αἱ ἕτεραι δύο εἰσὶ ἡ τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου καὶ ἡ τοῦ Ἰ. Ἰακώβου Ῥουσσώ.

Ὁ Ξαρδού ἐξετέλεσε λίαν ἐπιτυχῶς τὴν ἀνατεθείσαν αὐτῷ ἐντολήν, οὕτως ὥστε ὁ Διδότος τὸν ἐπεφόρτισε νὰ γράψῃ καὶ ἄλλα ἄρθρα, ἅτινα, μολοντί ἀπῆχον πολλὰς ἐρεῦνας ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις, παρεῖχον εἰς τὸν μέλλοντα ἑκατομμυριοῦχον τοῦ Μαυρὸ ὀλίγον τι ἔλασσον τοῦ ἐνὸς φράγκου τὴν ἡμέραν!

Ἦτο ἀνάγκη νὰ ζήσῃ, καὶ ἐν φράγκον τὴν ἡμέραν ἐν Παρισίοις μόλις ἀρκεῖ τινα ν' ἀποθάνῃ χωρὶς ἱατροῦ καὶ χωρὶς φάρμακα.

Σήμερον ὁ Ξαρδού δεικνύει ἀγερώχως πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὸν πύργον τοῦ Μαυρὸ, τὰς μελέτας του καὶ τὰς σημειώσεις, ἃς εἶχε συναγάγει ἐπὶ ἐνὸς ἄρθρου περὶ τοῦ Ἐράσμου, ὅπερ ἤρξατο γράφω διὰ τὴν *Βιογραφίαν* τοῦ Διδότου, ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσεν. Τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα φύλλα εἶναι δι' αὐτὸν ἐντιμὸς ἀνάμνησις δυστυχοῦς καιροῦ, πρὸς ὃν στρέφει ἐνίοτε τὸ βλέμμα

Ἦς στρέφεται ὁ ναυγὸς ἀπὸ τῆς παραλλῆς Ἀσθμαίνων καὶ παρατηρεῖ τὴν λύσαν τῶν κυμάτων.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἡ ἐν Παρισίοις μεγάλη βιβλιοθήκη, ἡ Ἐθνικὴ καλουμένη, ἔχει τόμους

500,000. Ἐκτὸς τῆς βιβλιοθήκης αὐτῆς ἐν Παρισίοις ὑπάρχουσι καὶ 22 ἄλλαι δημόσιαι βιβλιοθήκαι ἐμπεριέχουσαι ἐν ἑκατομύριον τόμους. Τ' ὄλον λοιπὸν ἐν Παρισίοις αἱ δημόσιαι βιβλιοθήκαι ἔχουσι τόμους 1,500,000. Αἱ δὲ τῶν ἐπαρχιῶν βιβλιοθήκαι ὄλαι ὁμοῦ ἔχουσι τόμους 4,500,000. Τὸ ὄλον λοιπὸν τῶν ἐν Γαλλίᾳ βιβλιοθηκῶν τόμων συμποσοῦται εἰς 6,000,000.

Ἡ ἐν Λονδίῳ βιβλιοθήκη *British Museum* ἔχει τόμους 500,000.

Ἡ ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας 350,000 τῆς *Pragues* 150,000.

Ἡ ἐν Βρυξέλλαις 90,000.

Ἡ ἐν Κοπενάγῃ 40,000 (βασιλικὴ βιβλιοθήκη).

Ἡ ἐν Μαδρίτῃ 200,000.

Ἡ ἐν Ῥώμῃ τοῦ Βατικανοῦ 30,000. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι 15. Δημόσιαι βιβλιοθήκαι.

Ἡ ἐν Μιλάνῳ 150,000.

Ἡ ἐν Βενετίᾳ τοῦ ἀγίου Μάρκου 425,000.

Ἡ ἐν Νεαπόλει 200,000.

Ἡ ἐν Τορίνῳ 450,000.

Ἡ ἐν Γενεύῃ 100,000.

Ἡ ἐν Λισβόνῃ 90,000.

Ἡ ἐν Πετροπόλει 400,000.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐνεκεν ἀπροσδοκίτου συμβάντος ἀναγκαζόμεθα σήμερον νὰ ἐκδώσωμεν ἡμίφυλλον ἐπιφυλασσόμενον ὅπως ἐκδώσωμεν τὸ ἕτερον τὴν προσεχῆ πέμπτην.

H ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΛΥΣΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΑ'

ΙΣ-ΙΣ

Ἐβλυσεν δ' αὐτὸ μόνῃ ἡ κυρία

ΜΑΡΙΓΩ Φ. ΚΟΝΤΟΛΟΥΡΗ

Ἦτις καὶ παρακαλεῖται νὰ λάβῃ τὸ ὑποσχεθὲν δῶρον.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΕ'

Τὸ ὄνομά μου, ἄχαρις, ὅτ' εἶμαι, ἐκδηλώνει. Τὴν χάριν πλὴν ἐάν ζητῆς, ἐν θέλῃς νὰ ἀνεύρῃς. Τὸ πρῶτόν μου ἀπόκοψον ἄλλ' εἰς τὸ τρίτον ἔρις. ἂν γεννηθῇ, ἀπόβαλε αὐτό, καὶ τότε μόνῃ ἡ λύσις ἐγκτεῖται εἰς ἐν, ἀλλὰ τὸ ἐν ἐκεῖνο, ἐάν τὸ εὕρῃς μέλος σου αἰσθητικὸν θὰ μείνω-